

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 437. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992356867952/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

som præjsisk Fremskridtspatriot, senere som Reaktionær i Metternichs Tjeneste.

1808 grundede Müller og Kleist i Dresden Tidsskriftet *Phöbus*, i hvilket en Række af Kleists bedste Arbejder først blev offentliggjorte.

Det er meget betegnende, at hvad der tiltalte Müller i *Amphitryon*, det var netop hint Element af hedensk-kristelig Mystik, som f. Eks. anbenbarer sig i den følgende, efter Forkyndelsen af Jesu Fødsel tilpassede Replik:

En Son vil blive født dig, hvis Navn er Hercules.

Ind i det Personlige i Digtværket trængte han ikke. Det Centrale i Stykket er Alkmènes Karakter, Midtpunktet i hendes Væsen er atter den Kraft, hvormed hun væger sig mod at lade sin Fred forstyrre, sin Følelse forvirre, og Midtpunktet i hendes Skæbne er den Kval, hun lider, da hendes inderste Følelse bliver usikker og vaklende ved hendes Ægtefælles Fremtræden i dobbelt Skikkelse.

Goethe, som uden at forstaa Kærnen i Kleists Væsen, paa sin geniale Maade begreb meget af hans indre Liv, har sagt det dybe Ord om ham, at han gik ud paa «Forvirring af Følelsen». Kleist var, i en Grad som faa Mennesker, anlagt paa Følelsens Sikkerhed; Forvirring af Følelsen var for ham den egenligt tragiske Skæbne, og dog blev hans hele og stærke Følelse atter og atter usikker paa sig:

I Kraft af en Familie-Vedtægt var Kleist bleven præjsisk Officer; men Familie-Overleveringen og hans personlige Tilbøjelighed stod i Strid med hinanden: han udholdt ikke den stadige Mandstugt og gik ud af Hæren. Han havde været forelsket og havde bundet sig; hans Følelse for Wilhelmine var stærk, men hans Selvopholdelsesdrift som Kunstner var endnu stærkere, og saaledes kom hans Følelse i Forvirring og han opløste Forholdet. Han havde følt sig som Digter, som Geni; alligevel var alle hans Tilløb endte med en Følelse af Mangel paa Evne, og i fuld Forvirring havde han da tænkt paa at gaa i fransk Krigstjeneste for saaledes at finde Døden. Deraf hans uafadelige Kresen om Følelsens Forvirring som Æmne. I den mønsterværdige lille Novelle *Die Marquise von O.* er dette Æmne tydeligt. Marquisen véd, saa lidt som Alkmene, hvem det er, der i Mørket har favnet hende;